

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Izbaja vsak četrtek in velja s poštnino vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 4 K, za pol leta 2 K in za četrt leta 1 K. Naročnina za Nemčijo 5 K, za druge izvenavstrijske dežele 6 K. Kdor hodi sam ponj, plača na leto samo 3 K. Naročnina se pošilja na: Upravništvo „Slovenskega Gospodarja“ v Mariboru. — List se pošilja do odpovedi. — Deležniki „Katoškega tiskovnega društva“ dobivajo list brez posebne naročnine. — Posamezni listi stanejo 10 v. — Uredništvo: Koroška cesta št. 5. — Rokopisi se ne vračajo. — Upravništvo: Koroška cesta št. 5, vsprejema naročnino, inserate in reklamacije. — Za inserate se plačuje od enostopne petivrstice za enkrat 15 v, za dvakrat 25 v, za trikrat 35 v. Za večkratne oglase primeren popust. Inserati se sprejemajo do srede popoldne. — Nezaprte reklamacije so poštnine proste.

Aleluja!

Vstajenje! Kamor se ozreš, povsod vstajenje! Ptice v gozdu, ki so tako dolgo molčale, pojejo zopet svoje rajske pesmi — in naše srce prepeva z njimi samega veselja. Vrt in polje, trata in goščava zelenijo — narava vstaja iz svojega zimskega spanja.

V le-tem krasnem času obhaja sv. cerkev vstajenje Gospodovo. Lepše se verski čut ne bi mogel združiti s prerojenjem v naravi, kakor ravno v velikonočnih praznikih. Kruta zima je hotela vničiti vse življenje v naravi, a narava jo s svojo krepostjo premaga; božje solnce dobi zopet svojo moč in novo življenje veje mogočno po vesmiru. Tako je sovražni svet umoril Kristusa, Izveličarja sveta; domneval si je, da je za vselej strl Njega in Njegovo kraljestvo. Križaj ga! Križaj ga! donelo je po sodni dvorani v Jeruzalemu. In res — na Golgoti je nagnil v smrtnem boju svojo glavo naš Odrašenik. Ali za vselej? Ne. Čez tri dni zaslišijo se ob grobu Njegovem angeljeve besede: „Ne bojte se, vem, da iščete Jezusa, ki je bil križan; ni tukaj, vstal je, kakor je rekel“. Kristus je premagal svet, smrt in pekel. Vstal je veličastno iz temnega groba, kamor ga je bila pahnila moč njegovih brezsmiljenih sovražnikov. Njegovi smrti je sledilo vstajenje! Zato doni po vsem svetu, kakor grom po nebeških višavah, slavospev:

Kje, smrt, je zdaj premaga tvoja,
In tvoje ostro želo, kje?
Veselo upa duša moja,
Življenje večno čaka nje!
Moj Jezus je od mrtvih vstal,
Kraljestvo smrti pokotal,
Aleluja, aleluja! ...

LISTEK.

Za križ in svobodo zlato!

Balkanska povest. Spisal I. V. Starogorski.
(Konec.)

Ali ona sta imela opraviti dovolj s svojo obrambo.

Končno je Slaviša priril do bega. Dva jaka borilca sta planila drug na drugega.

Zarko je opazil opasnost.

„Slaviša, rešimo se! Premoč je in ne zdržimo! Rešite se, jaz ostanem! Padem ali rešim kraj krvoloka!“ je odvrnil Slaviša in pobil hrusta, ki je zamahnil od strani po njem. Tovariš padlega je skočil nanj in padel. V tem se je zlomila Osvinbegu ob Slavišinem meču sablja. Beg je odskočil in vstrelil na Slavišo s samokresa od strani in ga zadel v sence.

„Jezus, moj dom ...!“ je vskliknil in padel.

Zarko je zahropel, Vjeruša zarjovel kakor razjarjen ris, Ilija pa privdjal uprav kakor podivjani bik in razširil strah.

Ko je padel Slaviša, so Turki zavpili od veselja in s podvojeno močjo planili po vstaših. Ti so se jeli neredno umikati, le Ilija je še vzdrževal s svojo silo bližnje.

Turki že zmage pijani so se strnili in obkolili vstaše, ki niso hoteli zapustiti bojišča. Ti so vedeli, da morajo pasti, ali drago morajo dati svojo kri.

Med tem se je nekaj pripetilo. Nove čete vstašev so se pojavile na bojišču. Bili so oni, ki

Vstajenje Gospodovo je neizmerno veselje za človeško srce. Oznanja namreč zmago pravice nad krivico, odrešenje iz masila in zatiranja. Ne obupaj, ti, ki prelivaš v trpljenju grenke solze, ako le nisi svojega gorja sam zakrivil. Obhajal boš prej ali slej svoje vstajenje.

A kakor se to godi pri posameznem človeku, tako tudi pri večih občestvih. Tako je zmagala po tristoletnem krvavem boju katoliška cerkev; tako so dospeli zatirani narodi slednjič do svojih pravic! Narod slovenski! Tudi ti boš došel do svojega vstajenja. Bodi vstrajen, odločen in neupogljiv v težavnem boju za svoj obstanek; slavna zmaga ti ne bode izostala. Upanje na njo te naj tolaži in navdušuje, kakor svitla zvezda mornarja v viharju. Per aspera ad astra! Po trpljenju k zmagi — pravi pregovor. Da, pravica kraljuje v vesoljnem stvarjenju, pravica, ki vodi iz trpljenja k življenju, iz smrti k vstajenju. Tako prepričanje vodi te naj, v zasebnem življenju in v vsem javnem, narodu posvečenem delovanju! Aleluja, Velika noč bode uspeh naše delavnosti!

Politični ogled.

Delegacije. Ker je ogrska kriza rešena, bodo delegacije se sestale po dveletnem odmoru meseca junija ali julija. Obravnavati bodo imele o zboljšanju oboroženja armade.

Nadomestna državnozbornska volitev za volilni okraj, ki je izprazen vsled smrti poslanca Žičkarja, se vrši 29. maja. Volilni imeniki so na vpogled že 20. t. m. — G. Žičkar je bil poslanec pete kurije. Slučajna ožja volitev bo dne 1. junija.

so prišli, da se združijo s Slavišo, da jih popelje nad Tetovo.

Jutranja zora je že rdela, ko se pojavijo na bojišču. Turki so se sicer vrgli na nje, ali vstaši so jih razbili. Jeli so bežati na vse strani. Tolpe vstašev so se odtrgale od čete in zasledovale begunce, pobijaje slehernega.

Tudi Osvinbeg je videl, da je poražen. Jel je bežati.

Vjeruša mu zastavi pot. Izgledal je kakor ogromen kovaški meh.

„Počakaj, prijatelj! Še nismo gotovi! Rad bi ti nekaj povedal! Tfu ... Slaviša je padel ... prokleta ... tfu! Misliš, da se tebe ne prime nož? Ko prideš k Mobamedu, sporoči mu pozdrav in povej, da te pošilja stari Vjeruša ... Tfu!“

Med tem je že ležal Osvinbeg s prebito glavo na tleh. Vjeruša ni čakal, da mu vse pove, ampak mu je hitel pripovedovat, ko ga je že podrl.

Bitka se je bližala h koncu. Le posamezne tolpe so se še podile čez krvava trupla in se klale. Jutranje solnce je zrlo že na krvavo plesišče in se kopal v lužah krvi in obsevalo še drhtajoča trupla.

XI.

Mala peščica vstašev Slaviše se je zbrala z drugimi kraj mrtvega vodje. Vsem se je videla globoka tuga. Veliko žrtev je zahtevala bitka, mnogo junakov je padlo, med njimi vodja sam. Nekateri so bili ranjeni, Zarko je zgubil desnico. V besnem boju mu jo je odsekal nek Turek in bilo bi po njem, ako bi ravno ne došla pomoč.

Kranjski deželni zbor je zboroval le dva dni, dne 2. in 4. aprila. Dne 2. aprila je vlada predložila novo volilno predlogo, s katero bi se naj ustanovila nova skupina za vse 24 let stare moške, torej skupina s splošno in enako volilno pravico. Ta skupina bi naj volila 10 poslancev. Ker bi si slovenska ljudska stranka pridobila večino novih poslancev in ker ji je gotovih tudi vseh 16 mandatov v kmečki skupini, imela bi v prihodnjem deželnem zboru večino. Tega pa „slovenska“ liberalna stranka, katera je dosedaj v zvezi z Nemci imela večino, noče pripustiti in zato je dne 4. aprila začela obstruirati. Toda obstruirala ni z duhovitimi govori, z zvitiimi opravičilnimi predlogi, ampak s hrupom in vriščem. Liberalci so prinesli seboj kravje zvonce, raglje, rene, boben ter so z njimi delali hrup, da nihče ni mogel govoriti. Stari dedi, kakor župau Hribar, dr. T. večar, dr. Majaron, dr. Ferjančič so trobentali, bobnali, regljali kakor vaški paglavci! In da bi še obstrukcija imela dober namen! Toda preprečiti hočejo pravice kmetom in delavcem, katerim je doslej v deželi gospodovalo meščanstvo in veleposestvo! Slovenska ljudska stranka je tudi skozi štiri leta obstruirala, a obstruirala je za ljudske pravice, liberalna stranka pa je začela obstrukcijo proti ljudskim pravicam. Ker hočejo na Štajerskem v zadnjem času pristaši kranjskih liberalcev z vso silo igrati vodilne vloge, zato slovenskim kmetom priporočamo, da bodo opozorni pred ljudmi, ki v srečo niso njihovi prijatelji! Dne 4. aprila je bila vsled liberalne obstrukcije zadoja seja deželnega zbora. Sodi se, da bo deželni zbor razpuščen in razpisane nove volitve. Slovenska ljudska stranka se je posvetovala, kako je postopati zaradi prihodnjih volitev. — Dne 7. t. m. je cesar odgodil kranjski deželni zbor, kar se je poslancem pismenim potom naznanilo.

Na Ogrskem so slednjič le odnehali voditelji vladi nasprotnih strank, ker so uvideli, da nimajo zaslonbe pri ljudstvu. Kričali so samo, da hočejo imeti samostojno Ogrsko, med tem pa niso nič skrbeli za ljudstvo, kateremu je šlo vedno slabši.

Črsti mož ni omedlel, akoravno je izgubil mnogo krvi. Slab je bil tako, da so ga morali nesti. Grenko je plakal za padlim pobratimom.

Vjeruša je stal zraven s povešeno glavo. Nemo je zrl v blede obličje Slaviše. Ni mu zaigrala v očeh nobena solza. Pač pa je v njegovih prsih divjalo in grlo mu je stiskala neka nevidna moč. Končno se je tresel in zaklical s tresočim glasom:

„Domovina moja! Tvoj sin je padel ... Padel je v bran naroda!“

In stoprav sedaj je zaplakal kakor dete.

Vstaši so pokopali svoje z vodjem in nasuli visoko gomilo. Na njo so zasadili sabljo in počez bandžar. Drugega križa ni bilo. Junakom se spodobi, da dobe znamenje odrešenja iz snovi, s katero so delali za rešenje.

Po končanem pogrebu se zasliši glas Vjernše, slovesen in silen.

„Bratje, poklekajmo ...! Oče naš, kateri si v nebesih ... —“

Vsi so popadali na kolena, molili za padle rojake. Solnce je zrlo na branitelje svojih svetinj in tugovalo. —

„Kje je Kosenka?“ je vprašal Vjeruša, ko so odhajali z bojišča.

„Ostala je v Selcih“, je rekel Zarko.

„Toraj se rešila? Slava Gospodu Bogu!“ je vskliknil Vjeruša. Nato je jel izpraševati, kako se je rešila.

„Hrabro dete“, je kimal, ko je čul, kako se je ubranila Turkov. Ali tokrat ni pljunil, kakor je imel navado, ako se je čemu čudil ali hudoval. „Kaj poreče, ko zagleda Zarko brez roke?“

Zato se pa tudi na Ogrskem ljudstvo, posebno kmetje, izseljujejo. Odkar je kralj razpustil ogrski državni zbor in uvedel samovlado, zmanjkalo je tem vročekrvnim Ogrm korajže in začeli so se pogajati z vladarjem in se udali. Kralj je imenoval v ta namen novo ministristvo, v katero so tudi stopili prejšnji vladni nasprotniki. No sedaj so kozli za vrtnarja. Novo ogrsko ministristvo je sestavljeno tako le: Ministrski predsednik je dr. Aleksander Wekerle. Ta si je pridržal obenem vodstvo finančnega ministristva. Franc Košut je trgovski minister. Pravosodni minister je Geza Polonyi. Ministristvo za notranje reči je poverjeno grofu Andraassyju. Naučni minister je grof Albert Apponyi in minister a latere je postal grof Aladar Zichy. Imenovanje poljedelskega ministra, hrvatskega ministra in honvedskega ministra ni še izvršeno. Grof Aladar Zichy je predsednik katoliške ljudske stranke na Ogrskem, dočim je dr. Aleksander Wekerle osi mož, ki je izvedel na Ogrskem znane protiverske zakone, mož torej, ki jako diši po framasonstvu. In vendar sta danes oba imenovana moža skupaj ministra. Marsikdo se bode čudil, da je postal Franc Košut minister, kar pa ni čudo, ako se pomisli, da je bil svoječasnno pokojni grof Andraassy obsojen na vislice, a je postal kasneje vendarle avstrijski minister za zunanje zadeve. Taki pojavi so pač neka avstrijska posebnost, o kateri bodo poznejši zgodovinarji jasnejše govorili, nego smemo mi danes govoriti. Novi ministri so bili že v nedeljo zapriseženi. — Novoimenovano ministristvo je imelo že svoj ministriški svet, v katerem je bilo sklenjeno, da se bodo vršile državnozbornske volitve med 29. aprilom in 9. majem. Dne 19. maja pa se snide novi ogrski državni zbor.

Na Pruskem so splošno volilno pravico zavrgli. Pruski deželni zbor je v poimenskem glasovanju odklonil predlog svobodomiselnih stranke glede splošne, enake in neposredne volilne pravice. Za predlog so glasovali svobodomiselnih Poljaki in centrum (središče). Nato se je sprejela vladna predloga glede pomnožitve mandatov in spremembe volilnih okrajev.

Nravstveni in verski propad na Francoskem. Kako propada na Francoskem pravstveni in verski čut, dokazujejo ti le podatki: Pariz šteje 2 milijona prebivalcev, svojo velikonočno dolžnost pa izpolni komaj 100.000 oseb, torej pet na sto, štiri ženske pa en moški! Brez duhovna so pokopali prej v Parizu 3000 oseb, a zdaj jih pokopljejo vsako leto 17.000, kar znaša tretjino vsakoletnih pariških pogrebov. Sodnijskih zakonskih ločitev je bilo leta 1884. na Francoskem 1657, a leta 1902. so ločili sodnijsko 8431 zakonov. Na 62 rodbin pride ena ločena! V Parizu je rojenih vsako leto 18.000 nezakonskih, 30.000 izpostavljenih in zapuščenih otrok vzgajajo po zavetiščih. Najnesramnejše spise razširjajo v 150.000 izvodih. Hudodelstev so našli leta 1880. na Francoskem 167.000 a leta 1892. je naraslo število hudodelstev že na 700.000. Hudodelstva se osobito maože tudi med mladino. Mladolentnih hudodelcev so našli leta 1880. še 16.000, leta 1891. je pa bilo že 41.000 mladolentnih

hudodelcev, med njimi polovica proti pravosti. Pravijo, da se število mladolentnih hudodelcev pomnoži vsako leto za 2000. Samoumorov je bilo leta 1884. še 7500, 1892 pa že 9000, med njimi 2000 ženskih samoumorilk. V desetih letih je poskočilo število otrok samoumorilcev od 140 na 460! Goljufije so poskočile v tem času od 1000 na 3300, tatvine, ki so jih izvršili otroci, so se pomnožile od 5000 na 15.000. Vsako leto sprejmejo v poboljševalnice 1000 do 1200 otrok. Tako daleč je privedlo liberalno framasonstvo na nekaj cvetočem Francoskem. Številke bolj glasno govore, kakor vsako drugo dokazovanje, kam pripelje ljudstvo protiverski boj!

Razne novice.

* Promocija. Č. g. Ivan Tomažič, kn. šk. dvorni kaplan in tajnik, je bil na vsučilišču v Inomestu promoviran za doktorja teologije. Česti tamo!

* S pošte. Poštni asistent G. Gmeiner je prestavljen iz Celja v Gradec in poštni asistent Rudolf Lah iz Ptuj v Celje.

* Duhovske vesti. Župnijo Videm je dobil č. g. Franjo Černevsček, župnik v Cirkovcah.

† Poslanec vitez Berks.

Na svoji graščini Blagovna blizu Št. Jurija ob juž. žel. je dne 5. t. m. umrl od srčne kapi zadet državni

poslanec vitez Berks. Prejšnji teden se je udeleževal še sej drž. zbora, pač pa tožil o mučni bolezni. Nihče pa ni sodil, da je njegova bolezen tako nevarna. Hugon vitez Berks je bil rojen dne 21. ja-

Rad bi šel Žarko med nje, pa brez roke ni bil za orožje. Tudi Vjerušo je še vlekle, da mu je Kosenka komaj ubranila, češ, da je dovolj star in potrebuje miru.

Med vstaše se je pa zanesla strašna bolezen — nesloga. Mesto da bi reševali domovino, so se jeli pobijati med seboj na korist skupnemu sovragu — Turčinu. Razsodne ljudi je to bolelo in Vjeruša je včasih pljuval in klel, da se je jela Kosenka jokati. Nato je seveda odnehal, a ni ga več veselilo v domovini.

Nagovoril je Žarka, da zapuste sedaj domovino, kjer je za človeka opasno. Ni sicer lepo, je dejal, ampak ne kaže drugega. Še v bran se ne moreš postaviti. Tako so si poiskali nov dom v svobodni Črnogori.

Predno so odšli, je obiskal Žarko z ljubko ženico in dedom Vjerušem grob padlih junakov pri Gajdi. Kosenka je položila zelen venec na grob in poljubila že zarjaveli križ iz orožja.

Molče so pomolili za dnše onih, kojih trupla trobne pod tem hribčekom. V srcu naroda pa bo zapisano, dokler bo še kak človek, da ondi počivajo junaki, ki so se žrtvovali na žrtveniku vere in domovine.

Za kratek čas.

Previdnost. „Ali morete grizti trde reči, babica?“

„Ne, moj ljubček; jaz sem že izgubila vse zobe!“

„Tako? Tedaj mi pa shranite moj sladkor in moje orehe!“

nuarja 1841 v Ogulinu na Hrvaškem ter se posvetil vojaštvu. L. 1866. je bil v avstrijski vojski proti Prusom, a že l. 1870. je kot poročnik zaradi srčne napake stopil v pokoj ter živel večinoma na svojem gradu Blagovna. Od 1876. se je kot član okr. zastopa za celjsko okolico najraje bavil z gospodarskimi vprašanji. L. 1879. so ga Slovenci postavili za kandidata proti dr. Foreggerju, a ni zmagal. L. 1897. pa je bil izvoljen za državnega poslanca v kmečkih občinah celjskega vol. okraja kot naslednik g. M. Vošnjaka. Pridružil se je s štajerskimi tovariši „Slovenski zvezi“ ter marljivo deloval v gospodarskih odsekih. Dasi ni bil rodom Slovenec, vendar se je vedno živo zanimal za narodne, politične in gospodarske koristi štajerskih Slovencev, osobito svojega volilnega okraja. Zadnje tedne svojega političnega delovanja se je mnogo bavil z volilno preosnovo. Soproga njegova je znana pisateljica Mara Čop-Marlit. Pogreb se je vršil v soboto 7. t. m., ob štirih pop. iz njegovega gradu na Blagovni in ob petih na pokopališču v Sentjurju. Zgolj nepričakovana in nenadna smrt je bila vzrok, da ni bilo mogoče o pravem čas objaviti dan in čas pogreba. Saj se je še le v soboto zjutraj vedelo, kje in kedaj bo pogreb. To je pač bilo krivo, da od tovarišev poslancev nikdo ni bil pri pogrebu. Pač pa so se ga udeležili v obilnem številu Celjani. Trg Sentjurij je bil častno in številno zastopan, tudi okoličani — kmetje so prišli prav mnogi. Vodil je pogreb celjski opat, preč. g. Ogradi v spremstvu domače duhovščine. Moški zbor „Celjskega pevskega društva“ pod vodstvom g. dr. Schwaba je zapel 2 lepi nagrobni. G. dr. Juro Hrašovec se je v kratkih, prisrčnih besedah spominjal blagega in delavnega rajnika. Naj v miru počiva!

* Narodni kolek „Družbe sv. Cirila in Metoda v Ljubljani“ bodo odslej rabila tudi ameriška slovenska društva. „Slov. podporno društvo sv. Jožefa v Brooklynu“ bode prvo, ki zatrži z njim na svoji veselici meseca aprila. Naročilo ga je po zastopniku ameriških Slovencev g. Antonu Trstenjak, kontrolorju mestne branilnice ljubljanske. Ko beležimo ta narodni čin svojih ameriških rojakov, želimo, da bi bil v spodbudo vsem onim društvom v naši ožji domovini, ki našega narodnega koleka ne rabijo. V tem navedenem veseljem pojavu se zopet prepričujemo, kako nam prednači Amerika in sicer v vsakem oziru: v socialnem in narodnem. Kolikrat in kako prepričevalno smo že na pr. klicali slovenska društva v domovini na narodni kolek in kazali ob tem na brate Čehe. A to bolj ali manj zaman — sedaj pa prihajajo Amerikanci, akoprav jih še klicali nismo. — Zato živete naše zavedne sestre in živeli naši zavedni bratje tem za oceanom! — Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda.

* Pametna odredba brambovskega ministra. Brambovsko ministristvo je odredilo, da bodo kmečki rezervisti klicani k orožnim vajam ob takem času, kadar ni doma nujnega dela. Za letos še te naredbe ni mogoče izvajati, ker so se rezervisti že razvrstili v razne termine, vendar je ministristvo ukazalo pristojnim poveljstvom, najupoštevajo prošnje rezervistov, ki si žele kake druge dobe za orožne vaje.

* Kupujte samo slovenske vžigalice! Tvrška Perdan, ki proizvaja slovenske vžigalice, je zopet oddala družbi sv. Cirila in Metoda 1000 kron. To je lep dohodek za našo dično družbo. Pa še vojni dohodki bi bili, če bi vsak Slovenec rabil naše vžigalice, ki se lahko v vsakem oziru merijo z vžigalicami drugih tvrdk. Vsak Slovenec naj si torej smatra za dolžnost, da kupuje samo slovenske vžigalice!

* Na velik četrtek so prem. knez in škof v mariborski stolici umivali noge sledečim starčkom; Boštjan Čerček, 91 let star; Martin Ribič 85; Valentin Biber, 84; Mihael Cehner, 82; Franc Brandstätter, 80; Franc pl. Storchinfeld, 80; Jakob Weidacher, 80; Janez Maček, 78; Nikolaj Herzog, 77; Franc Januš, 75; Valentin Trunkl, 74; Leopold Hönigman, 70 let. Vsi skupaj so stari 957 let.

* Fontes historici Liturgiae Glagolito-Romanae. Vsak zaveden Slovan se zanima za glagoljico in staroslovensko službo božjo, ki sta jo Slovanom ustanovila sv. brata Ciril in Metod. Knjiga pod zgornjim naslovom, ki jo je spisal tudi v tujem svetu znani učenjak dr. Luka Jelič, prof. v Zadru, obsega vse dokumente, ki se tičejo glagoljice od 13. pa do konca 19. stoletja. Knjiga je imeniten pravnozgodovinski vir in najboljši, neovrgljivi zagovor glagoljice. Kdor želi knjigo imeti, jo lahko dobi po „Zgodovinskem društvu“, ki je prevzelo posredovanje. Cena knjige je s poštnino vred 4 K, ki se naj naprej pošlje društvu in tajniku prof. Fr. Kovačič v Mariboru.

Kaj je rekla, je zvedel, ko so prišli v Selce. Objela ga je in zaplakala. Nato pa rekla slovesno:

„Sedaj mi je veliko ljubši, ker je že dal domovini svoje ude in kri. Drugo roko pa vzamem jaz, ki sem tako srečna, da me ljubi junak!“

Vse je navdušila ta izjava.

Vjeruša je dejal ginjen:

„Gospod Jezus naj njima ostale dni podari v sreči in miru! Dovolj sta že pretrpela!“ — — —

Minolo je več tednov. Krvavi ples, ki se je zaplesal pri vasi Gajdi, ni ostal brez posledic. Tudi po drugih krajih so planili vstaši na osvobojevanje delo in zaplapolalo je po vsej Turčiji. Ta ni mogla več vzdržati miru in krotiti vstaše. Prišle so na pomoč druge države. Avstrija in Rusija sta nastopili z grožnjo, da napravita mir z orožjem, ako se milejše ne postopa s podložnimi kristjani. Zabtevali sta, da se dadó raji pravice in sta mirili vstaše z obljubami. Tudi sultan je obljubil in raja je upala, da bo bolje. Nekateri čete vstašev so odšle, da si zopet postavijo domovja in čakale na obljube. Tudi Žarko, ko je že nekoliko ozdravel, se je vrnil s Kosenko in Vjerušo v Rešetice, ki so še stale nedotaknjene. Kosenka je dejala, da mora Vjeruša ostati pri njima, da nadomestuje deda, v kar je starec radovoljno privolil.

Ker se pa ni ničesar ališalo o obljubljenih rečeh in se razmere niso izboljšale, so se jele zopet zbirati čete. Le zima je preprečila vstajo. Ko pa so ozeleneli vrhunci balkanskih gor, so jele pokati tudi puške.